

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ἐδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Δι' ἀποστολῆν ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
Χαρ. Ἀννίνου. (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου. (συνέχεια). — Ἐρρίκου Ριβιέρ : ΜΙΑ
ΑΠΑΓΩΓΗ, μετάφρασις Πέτρου Βερέρη. (συνέχεια).

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Ἐκρεμάσθη εἰς τὸν λαϊμὸν τοῦ Γεράρδου (σελ. 812).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Η'

Η ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΛΟΥΒΟΑ

Ἡ κόμησσα ἤκουσε βῆμα ἐσπευσμένον
ἄνδρος εἰς τὸν πρόδομον. Δὲν ἐπρόφθασε
νὰ φωνάξῃ ὅτε ὁ ἄνηρ ἐκεῖνος ὠχρός, τρέ-

μων προσέδραμε πρὸς αὐτὴν μὲ ὄλας τὰς
ἐνδείξεις φοβερᾶς συγκινήσεως.

— Ἡ κυρία δὲ Λάβερνῃ; εἶπε ψελλι-
ζων, διότι δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀναπνεύσῃ.

— Ἐγὼ εἶμαι.

— Ὁ υἱὸς σας Γεράρδος δὲ Λαβερνῃ
σας ἔγραψεν ὅτι ἠγάπα μίαν νέαν;

— Ναί.

— Τρόφιμον εἰς τὸ μοναστήριον τῶν
Κυανῶν Καλογραιῶν;

— Ναί.

— Σᾶς φέρω αὐτὴν τὴν νέαν, τὴν ὁ-

ποῖαν ἤθελον ν' ἀρπάσωσιν ἀπὸ τὸν ἔρωτα
τοῦ υἱοῦ σας.

— Ἀλλά...

— Δεσποινὴς Δεσαβιέρ, ἔλθετε νὰ ζη-
τήσετε παρὰ τῆς κυρίας τὴν εὐνοίαν της
καὶ τὴν προστασίαν της.

Καὶ ὁ Βελαιρ ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν βιαίως
τὴν δόκιμον, ἥτις ἐφρικία κρύπτουσα τὸ
πρόσωπόν της καὶ προσεπάθει νὰ εὕρῃ
στήριγμά τι διὰ νὰ μὴ καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους.

— Κύριε, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Λαβερνῃ,

ὀμιλήσατε σαφέστερον, διότι μὲ κάμνετε ν' ἀγωνιῶ!

— Κυρία μου, πνίγομαι ἐκ τοῦ ἀσθμα-
τος. Ἴδου ἐν τούτοις ἐν ὀλίγαις λέξεσι
τί συμβαίνει. Ὁ υἱός σας ἀναγκαζόμενος
νὰ μένη εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Κατινά, μὲ
ἐπεφόρτισε νὰ ὀδηγήσω ἐδῶ πρὸς ὑμᾶς
τὴν νεάνίδα ταύτην. Ἀναγγεῖλατε εἰς
τὸν κύριον Γεράρδον ὅτι ἐτήρησα τὴν ὑπό-
σχεσίν μου.

— Ποῦ ὑπάγετε;

— Φεύγω· δὲν ἀκούετε μακρὰν εἰς τὸν
δρόμον τοὺς ἵπποις, οἱ ὅποιοι μὲ κατα-
διώκουν;

— Τί θέλουν νὰ σᾶς κάμουν;

— Νὰ μὲ φονεύσουν ἢ τούλάχιστον
νὰ μὲ φυλακίσουν.

— Διατί;

— Ἐρωτήσατε τὸν κύριον Λουβοᾶ,
ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἠκροάσθη καὶ ἡ κό-
μησσα ἐπίσης. Τὰ τρία ἐκεῖνα πρόσωπα
ὠχρίασαν ἐξ ἀφώνου τρόμου. Εὐκόλως τῷ
ὄντι ἠδύνατό τις ν' ἀκούσῃ τὸν μακρὸν
καλπασμὸν πολλῶν ἵππων.

— Εἰσήλθον, εἶπε τέλος ὁ Βελαίρ, καὶ
ἔχει καλῶς· ἀλλὰ δεῖξατέ μου, κυρία,
ἀπὸ ποῦ θὰ ἐξέλθω. Ἐὰν ἔχετε δὲ κανένα
καλὸν ἵππον, εὐαρεστήθητε νὰ μοῦ τὸν
δανείσετε. Θὰ προσπαθήσω νὰ μὴ τὸν
κάμω νὰ σκάσῃ ὡς οἱ ἄλλοι.

— Κλείσατε τὴν θύραν τοῦ πύργου,
εἶπε προστακτικῶς ἡ κόμησσα πρὸς τοὺς
ὕπνρητάς της, τοὺς περιστοιχίζοντας μετ'
ἐκπλήξεως τὸν ἐκπνεύσαντα ἐν τῇ αὐλῇ
ἵππον. Σᾶς, κύριε, θὰ σᾶς κρούσῃ ἐδῶ,
εἶπε πρὸς τὸν Βελαίρ μετ' ἀποφασιστικό-
τητος. Ἄν ἐξέλθετε, εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ
χαθῆτε.

— Καὶ ἡ δεσποινίς;

— ὦ! ἡ δεσποινίς, καθὼς μοῦ ἔγρα-
ψεν ὁ υἱός μου Γεράρδος, δὲν ἔχει γονεῖς,
δὲν ἔχει κανένα συγγενικὸν ἢ ἄλλον δε-
σμόν. Ὁ υἱός μου μοῦ τὴν ἐσύστησεν. Εὐ-
ρίσκειται εἰς τὴν οἰκίαν μου· θὰ τὴν σε-
βασθῶσι!

Ὁ Βελαίρ ἐψιθύρισε μετ' ἀμφιβολίας:

— Μὴ θαρρῆτε πολὺ, κυρία!

— Τί λέγετε, ἀπήντησεν ἡ κόμησσα
μετὰ τῆς πεποιθήσεως ψυχῆς ἀνεπιλή-
πτου, θὰ πάρουν τὴν δεσποινίδα ἀπὸ μέσα
ἀπὸ τὸν θάλαμον μου; Ποτέ! Ὑμεῖς δέ,
κύριε, μὴ χάνετε καιρὸν. Εἰσέλθετε εἰς
αὐτὸν τὸν διάδρομον, ὅστις ἀπολήγει εἰς
ὕπγειον ὑπὸ τὸ παρεκκλήσιον. Θὰ εἴσθε
ἐκεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ, κα-
ταφύγων εἰς τὸν τάφον τοῦ κυρίου κό-
μητος Λαβερνή.

Ἦνοιξε θύραν κειμένην εἰς τὸν λίθινον
ταῖχον τοῦ προδόμου καὶ ἐνευσεν εἰς τὸν
Βελαίρ νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ ὑπόγειον· ἔτεινε
δὲ τὴν χεῖρά της πρὸς τὴν Ἀντωνιέτταν,
ἣτις ἴστατο γονυπετῆς πρὸ αὐτῆς, ὡς
ἐνώπιον τῆς οἰκτίρμονος Βασιλίδος τῶν
οὐρανῶν.

Πάραυτά κρότος μέγας ἵππων ἀντήχη-
σεν εἰς τὴν ὁδόν. Τέσσαρες χωροφύλακες,
ὧν προηγεῖτο εἰς ἵππεὺς ἄοπλος, ἐστάθη-
σαν πρὸ τῆς μικρᾶς γεφύρας.

— Ἀνοιξατέ! εἶπεν εἰς τῶν χωροφυ-
λάκων.

Ἡ κυρία δὲ Λαβερνή δὲν ἀπήντησεν.

— Ἀνοιξατέ λοιπόν! ἀνέκραξε καὶ αὖ-
θις ὁ χωροφύλαξ ἀνυπομονῶν.

Ἄλλ' ἢ αὐτὴ σιγὴ ἐπεκράτησεν ἐν τῷ
πύργῳ.

— Ἀναγγεῖλατε εἰς τὴν κυρίαν Λα-
βερνή τὸν κύριον μαρκήσιον Λουβοᾶ, εἶπε
τότε ἡ ἐπιτακτικὴ φωνὴ τοῦ ἱππέως, ὅ-
στις εἶχεν ἤδη ἀφιππεύσει.

— Ἀνοιξατέ! εἶπεν ἡ κόμησσα πρὸς
τοὺς θεράποντάς της, οἵτινες ἔδραμον πά-
ραυτά εἰς τὴν θύραν. Δεσποινίς, εὐαρεστή-
θητε ν' ἀνέλθετε εἰς τὸ ἄνω πάτωμα καὶ
μὴ φοβῆσθε τίποτε.

Ἡ πύλη ἠνεώχθη· οἱ χωροφύλακες ἔ-
μεινον παρ' αὐτὴν, ὁ δὲ κ. Λουβοᾶ εἰσήλ-
θεν εἰς τὸν προδόμον.

Παρὰ τὸν οὐδὸν τῆς αἰθούσης συνήντησε
τὴν κόμησσαν, ἣτις τὸν ὑπεδέχθη μετὰ
βαθείας ὑποκλίσεως, εἰς ἣν ὁ κ. Λουβοᾶ
ἀπήντησε μετὰ τῆς αὐτῆς εὐσεβάστου ἀ-
βρότητας. Εἶτα, ὡς νὰ ἐδιάζετο νὰ τελει-
ώσῃ τὰς διατυπώσεις τῆς ἐθιμοταξίας,

— Ἔσχον τὴν τιμὴν, εἶπε, κυρία,
νὰ σᾶς εἴπω ἡδὴ τὸ ὄνομά μου, ὅσον δὲ
καὶ ἂν ἀρίσταται ἡ χώρα αὕτη ἀπὸ τῶν
Βεραλλιωῶν, ἡ κυρία κόμησσα Λαβερνή,
χήρα καὶ μήτηρ ἀξιοματικῶν, δὲν δύναται
ν' ἄγνοῇ τί σημαίνει τὸ ὄνομά μου ἐν τῷ
στρατῷ.

Εἰπὼν δὲ ταῦτα ἀπέμαξε τὸ πρόσωπον,
τὸ καθυγρον ἐκ τοῦ ἰδρώτος καὶ ἀνεζή-
τησε διὰ τοῦ βλέμματος ἔδραν τινά, ὡσα-
νὲι ἤθελε νὰ ἐλέγξῃ τὴν οἰκοδέσποιναν,
διότι ἀκόμη δὲν τοῦ εἶχε προσφέρει τοι-
αύτην.

Ἡ κόμησσα ἐνόησεν, ἀλλὰ δὲν ἐφάνη
θέλουσα νὰ προσενεχθῇ ὡς πρὸς ὑπουργὸν
πρὸς τὸν ὀμιλοῦντα αὐτῇ τοιοῦτοτρόπως.
Διὰ ἀπήντησεν ἡσύχως·

— Κύριε, οὐδεὶς ἐν Εὐρώπῃ δύναται ν'
ἄγνοῇ τὸ ὄνομα τοῦ Λουβοᾶ· ἀλλ' ἡ κό-
μησσα Λαβερνή δὲν δύναται νὰ μαντεύσῃ
διατί ὁ κύριος Λουβοᾶ τιμᾶ αὐτὴν διὰ
τῆς ἐπισκεψῆώς του, μετὰ συνοδίας σχεδὸν
ἀπειλητικῆς.

— ὦ, κυρία μου, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ ἀ-
ποτόμως, θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ἀμέσως·
κάμετέ μου ὅμως τὴν χάριν νὰ μοῦ ἐπι-
τρέψῃτε νὰ καθῆσω. Εἶμαι ἀρκετὰ εὐσω-
μος καὶ πολὺ κουρασμένος.

Ἡ κόμησσα ἔσυρε μίαν ἔδραν καὶ ὁ
Λουβοᾶ ἐκαθέσθη, ἀφοῦ καὶ αὐθις ἐπεκλίθη.

— Κυρία, εἶπεν, ἐδέχθητε εἰς τὴν κατοι-
κίαν σας δύο ἄτομα, τὰ ὅποια ζητῶ.

— Δύο ἄτομα; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα
τρέμουσα, ἀλλ' ἀποφασιστικῶς ἐνταυτῷ.

— Μίαν νέαν καὶ ἕνα νέον, ὅστις τὴν
ἀπήγαγεν. Ἡ νέα εἶνε μοναχὴ, τὴν ὀ-
ποῖαν σκοπεύω νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὸ μο-
ναστήριον· ὁ ἄλλος εἶνε φαῦλος, τὸν ὅποιον
θέλω νὰ κρεμάσω.

Ἡ κόμησσα δὲν ἀπήντησεν.

— Γνωρίζω πολὺ καλὰ τὸν οἶκον τοῦ
Λαβερνή, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπουργός, ὥστε
εἶμαι βέβαιος ὅτι οὐδέποτε θὰ προστα-
τεύσῃ ἐγκληματίας. Διὰ τοῦτο ἐζήτησα

νὰ μοῦ ἀνοιξῶσι τὴν θύραν τοῦ πύργου
σας, κυρία, χαιρῶ δὲ εἰς ἄκρον, διότι ἠύ-
τύχησα νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν.

Καὶ ὁ ὑπουργός ἀπήθυσεν νέον χαιρε-
τισμὸν, ὑπεγερθεὶς τὴν φορὰν ταύτην ἐκ
τῆς ἔδρας του.

— Ἐγκληματίας; ἀπήντησε μόνον ἡ
κόμησσα καὶ τί ἔκαμαν;

Ὁ κ. Λουβοᾶ συνέστειλε τὰς μελαίνας
ὄφρυς· ἠκιστα συνειθισμένος εἰς τοὺς μα-
κροὺς λόγους, καὶ εἰς τὴν ἀντίστασιν, ἐ-
ξεπλήττετο, διότι ἀκόμη δὲν τὸν εἶχον ὑ-
πακούσει.

— Ἔσχον ἤδη τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἴπω,
κυρία, ὅτι ὁ νέος ἀπήγαγε τὴν νέαν.
Προσθέτω ὅτι διὰ ν' ἀπαγάγῃ τὴν μονα-
χὴν ὁ ἐγκληματίας— καὶ ἐτόνισε τὴν
λέξιν ταύτην— ἐφόνευσε ἕνα ἄνθρωπον.

— Δὲν ἐπίστευα ὅτι ἡ δεσποινίς, περὶ
ἧς ὀμιλεῖτε, ἦτο μοναχὴ, ἀπήντησεν ἡ
κυρία Λαβερνή μετὰ φωνῆς ἠρέμου, διαφευ-
δούσης τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου της
καὶ τοὺς φοβεροὺς παλμούς της καρδί-
ας της.

Ὁ μαρκήσιος Λουβοᾶ ἔτυψε τὸ δάπε-
δον διὰ τοῦ ποδός.

— Ἄν τῷ ὄντι ἦτο μοναχὴ ἐξηκολού-
θησεν ἡ κυρία Λαβερνή, ὁ νέος αὐτός δὲν
θὰ τὴν ἀπῆγεν. Τότε μόνον μία εἶνε μο-
ναχὴ, ἀφοῦ περιβλήθῃ τὸ σχῆμα.

Ὁ μαρκήσιος προσδέλων ἀτενῶς τὴν
κόμησσαν μετ' ἀρχομένης ὀργῆς:

— Δὲν βλέπω, κυρία, εἶπε διακόπτων
αὐτὴν, διατί μοῦ λέγετε ὅλ' αὐτά. Μή-
πως κατὰ τύχην γνωρίζετε καλλίτερα ἀπὸ
ἐμὲ ὅ,τι ἤλθα νὰ σᾶς εἴπω;

— Καλλίτερα ἀπὸ σᾶς ἴσως ὄχι, κύριε,
διότι πράγματι σεῖς πρέπει νὰ γνωρίζετε
πολὺ περισσότερο ἐμοῦ τὰ τοιαῦτα μυσ-
τήρια, ἀλλὰ...

— Τὰ τοιαῦτα μυστήρια! Μεταχειρί-
ζεσθε λέξεις παραδόξους, κυρία, ἀνέκρα-
ξεν ὁ Λουβοᾶ. Μυστήρια! . . . Καὶ ποῦ εὐ-
ρίσκετε τὰ μυστήρια εἰς αὐτὴν τὴν ὑπό-
θεσιν, παρακαλῶ; Μία νεάνις εὐρίσκειται
εἰς τὸ μναστήριόν καὶ εἰς ἄρπαξ τὴν ἀπ-
άγει φονεύων καὶ ἕνα ἄνθρωπον. Ἡ δι-
καιοσύνη τοῦ βασιλέως καταδιώκει τὸν
ἄρπαγα καὶ ὀδηγεῖ τὴν νέαν εἰς τὸ μονα-
στήριον. Αὐτὸ, νομίζω, εἶνε σαφέστερον
ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα.

— Δὲν μοι εἶπετε, κύριε, ὅτι ἐνεργεῖτε
ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, ἀπήντησεν ἡ
κόμησσα, καὶ ὅτι ὁ ὑπουργός τῶν στρα-
τιωτικῶν εἶνε ἐνταυτῷ καὶ ὑπουργός τῆς
δικαιοσύνης ἐν Γαλλίᾳ. . . Σᾶς βεβαιῶ
ὅτι οὐδὲν θὰ διημφισθῆται τὴν ἰδιό-
τητα τοῦ δικαστοῦ, προκειμένου περὶ τοῦ
πατρός σας λόγου χάριν. . .

— Παρακαλῶ, κυρία, νὰ παύσουν τὰ
σοφίσματα, εἶπε βαναύσως ὁ Λουβοᾶ, οὐ-
τινος ἐσεῖετο ἡ φενάκη, ἐνῶ ἐκλονίζετο
ταῦτοχρόνως καὶ ἡ ἀβροφροσύνη. Δὲν ἤλθα
ἐδῶ διὰ νὰ συζητήσω, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐνεργ-
γήσω. Εἶτε ὑπουργός τῶν στρατιωτικῶν
εἶμαι, εἶτε εἰσαγγελεύς, ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ
σᾶς ζητήσω τὴν δραπετεύσασαν νεάνίδα
καὶ τὸν κακοῦργον, ὅστις τὴν ἀπήγαγεν.

ὁ Θεὸς προσῆλθεν εἰς βοήθειάν μου; Ἐγείξατε τὴν οἰκίαν μου, ἂν ἀγαπάτε· ἡ κυρία Μαιντενῶν εἶν' ἐκεῖ. Καταδιώξατε τὸν κύριον Λαβερνή, τὸν ἀξιωματικόν· ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως θὰ ὑπερασπίσῃ τὸν υἱόν μου. Ὁ Ἄμᾶν καὶ ἡ Ἑσθήρ θ' ἀγωνισθῶσιν! Ὁ ἴδωμεν.

Ἦσαν πλέον ἢ ἀρκετὰ ταῦτα ὅπως συντελέσωσι νὰ κοχλάσῃ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Λουβοᾶ τὸ μίσος καὶ ἡ ἐκδίκησις. Ὁ Λουβοᾶ ἐμίσει σφοδρὰ τὴν κυρίαν Μαιντενῶν καὶ προσεπάθει νὰ τὴν καταστρέψῃ. Ὁ Λουβοᾶ εἶχε προσπέσει εἰς τοὺς πόδας τοῦ Λουδοβίκου ἸΔ' ἱκετεύων αὐτὸν νὰ μὴ νυμφευθῇ τὴν γυναῖκα ἐκείνην. Ἄς κρίνῃ ἕκαστος τί ἀποτέλεσμα παρήγαγον ἐν τῇ ἐξηλωμένῃ ἐκείνῃ ψυχῇ τόσαι ἀπειλαὶ γενόμεναι ἐν ὀνόματι τῆς ἐχθρᾶς του.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι! ἀνέκραζεν ἀφίνων ἐλευθέρως τὴν ὀργὴν του νὰ ἐκραγῇ, δὲν πρέπει πλέον νὰ φειδώμεθα ὁ εἰς τοῦ ἄλλου. Ἄ! εἴσθε λοιπὸν ἡ φίλη τῆς κυρίας Μαιντενῶν; μεγαλαυχεῖτε διὰ τὴν εἰκόνα τῆς καὶ διὰ τὴν προστασίαν τῆς, αἱ; προσβάλλετε τὸν Ἄμᾶν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἑσθήρ; εἶνε γνωστὰι λοιπὸν αἱ τραγωδίαὶ τοῦ Σαιν - Σύρ εἰς τὰς χώρας ταύτας τῶν ἀγρίων; Ἔστω ἂν ὁ κύριος Ρακίνας εἶνε μέγας ποιητής, θὰ προσπαθῆσωμεν ὅπως καὶ ὁ Ἄμᾶν φανῇ μέγας ὑπουργός. Καὶ διὰ νὰ εἶνε τις μέγας ὑπουργός, πρέπει πρὸ πάντων νὰ εἶνε ἰσχυρός. Ἄς δοκιμάσωμεν.

Καὶ ὤρμησεν εἰς τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσης τὸ βλέπον πρὸς τὴν πύλιν, διὰ φωνῆς δὲ ἠχηρᾶς μετὰ χειρονομίας φοβερᾶς θελήσεως:

— Χωροφύλακες! ἀνέκραζεν· ἐδῶ!

— Τί ἐννοεῖτε νὰ κάμετε; εἶπεν ἡ κόμησσα, προχωροῦσα πρὸς αὐτόν.

— Τόρα θὰ τὸ μάθετε.

Οἱ χωροφύλακες εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλήν.

— Καὶ τώρα, κυρία, εὐαρεστήθητε νὰ μοῦ παραδώσετε τὴν δραπετεύσασαν μοναχὴν, ἣν σὰς ζητῶ ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως.

— Πῶς! ἀπήντησεν ἡ κόμησσα πνιγμένη ἐκ τῆς ὀδύνης καὶ μὴ δυναμένη νὰ συγκαταστήσῃ τὴν ἀγανάκτησίν τῆς, θὰ τολμήσετε νὰ εἰσάξετε εἰς τὴν οἰκίαν μου τοὺς χωροφύλακας;

— Ὑπακούσατε! εἶπεν ὁ μαρκήσιος Λουβοᾶ.

— Ποτέ! καὶ ἂν ἀκόμη πρόκειται νὰ μὲ φονεύσετε.

— Τότε θὰ ἐξανγκασθῆτε διὰ τῆς βίας, κυρία, διότι δὲν πρέπει νὰ λεχθῇ ὅτι μία θύρα πύργου ἔμεινε κλεισμένη παρὰ τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως, τὴν ὁποίαν ἔδωσα ἐγὼ αὐτοπροσώπως.

— Κύριε, θὰ περάσετε ἐπάνω ἀπὸ τὸ σῶμά μου πρὶν φθάσετε εἰς τὴν νεάνιδα, εἶπεν ἡ κόμησσα ἐν μεγίστῳ παραξυσμῷ ὀργῆς.

— Ὅχι, κυρία· θὰ σὰς σεβασθῶμεν, ὡς νὰ εἴσθε πιστὴ καὶ εὐπειθὴς ὑπήκοος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θέλω, θὰ γείνη.

— Ὁ ὑπερασπισθῶ!.. Βοήθειαν! Βοήθειαν!

Πάραυτα βήματα ταχέα ἠκούσθησαν εἰς τὴν κλίμακα. Ὁ Ἰασπίνος κατῆλθεν ἐν μεγάλῃ σπουδῇ, μὲ τὸ μέτωπον καθιδρον, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς βλοσυροῦς, μὲ τὰς χεῖρας τρεμούσας. Ὅπισθεν αὐτοῦ ἤρχετο ἡ Ἄντωνιέττα ὡχρὰ ἐπίσης, ἀλλὰ μὲ τὸν ὀφθαλμὸν ἀπαστράπτοντα ἐξ ἀποφασιστικότητος. Ἀμφότεροι ὤρμησαν πρὸς τὴν κόμησσαν καὶ ὁ μὲν Ἰασπίνος ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς, ἡ δὲ Ἄντωνιέττα ἔθλιψεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ γενόμενος πελιδνὸς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς νεάνιδος, βλέπετε τί θὰ συμβῇ· ἔχετε τὸ θάρρος νὰ παρακούσετε; δέχεσθε νὰ ἐπέλθῃ συμφορὰ εἰς τὸν οἶκον τοῦτον ἐξ αἰτίας ὑμῶν; Σὰς προσκαλῶ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε.

— Εἶμαι ἐτοίμη! εἶπεν ἡ Ἄντωνιέττα κεραυνοβολοῦσα αὐτὸν δι' ἐνὸς βλέμματος, ὅπερ δὲν ἠδυνήθη ἐκεῖνος νὰ ὑποστῇ ἀταράχως.

Καὶ ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς κυρίας Λαβερνή, ἀφοῦ φιλοστόργως τὴν ἠσπάσθη.

— Σὰς ἀπαγορεύω, ἀνέκραζεν ἡ κόμησσα, νὰ ἐξέλθετε ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης· σὰς τὸ ἀπαγορεύω ἐν ὀνόματι τοῦ υἱοῦ μου, ὅστις σὰς ἔπεμψεν ἐδῶ.

— Ὁ υἱός σας, ἀπήντησεν ὁ Λουβοᾶ, δὲν εἶνε καθόσον γνωρίζω, ὁ κύριος, ὁ δυναμένος νὰ πράξῃ ὅ, τι θέλει ἐν Γαλλίᾳ. Ἄς κάμωμεν γρήγορα· δεσποινίς, σὰς περιμένω.

Καὶ προέβη πρὸς τὴν Ἄντωνιέτταν, ἣς ἔλαβε τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὴν σύρῃ πρὸς τὴν θύραν.

Ἡ κόμησσα ἰδοῦσα τὸ κίνημα τοῦτο, ἐξέβαλε κραυγὴν διάτορον· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ καρδία τῆς εἶχε διαρραγῆ· στεναγμὸς ὑπόκωφος ἐξέφυγε τοῦ στήθους τῆς, ὡχρότης νεκρικὴ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖράς τῆς, τὰ δὲ ἰώδη χεῖλη τῆς ἀπέκτησαν τὴν νεκρικὴν συστολὴν τοῦ ψυχorraγήματος.

— Κύριε Λουβοᾶ, εἴσθε τέρως! ἀνέκραζεν ὁ Ἰασπίνος σφίγγων τὰς μικρὰς εὐσάρκους πυγμάς του· ἐφονεύσατε τὴν κυρίαν κόμησσαν!

Ἡ μορφή τοῦ Λουβοᾶ ἠλλοιώθη· τὸ ἀκαμπτον τόξον τῶν μελαίνων ὀφρύων του διεστάλη· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐφάνησαν ἐξογκούμενοι· πάλῃ βιαία ἀλαζονίας καὶ αἰσχύνης ἐβασάνισε τὴν ἰσχυρὰν ψυχὴν του. Ἐν τούτοις ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησίν του καὶ ἐξηκολούθησεν ἀπάγων τὴν Ἄντωνιέτταν καὶ ψιθυρίζων:

— Διατί νὰ μὲ ἐξωθήσουν εἰς τὸ ἔπακρον!...

Ἡ νεάνις ἀπομακρυνομένη, ἀπαγομένη διὰ τῆς βίας σχεδόν, ἔπεμπε μακρόθεν τὰ τελευταῖα φιλήματα πρὸς τὴν θνήσκουσαν προστατίδα τῆς. Μόνον ἐν τῷ βλέμματι τῆς κομῆσσης διετηρεῖτο ἀκόμη ἔχνος τι ζωῆς. Πᾶσα ἡ στοργὴ τῆς, πᾶσα ἡ γενναϊότης τῆς, πᾶσα ἡ ψυχὴ τῆς συνεκτροῦτο ἐν τῷ βλέμματι· δι' οὐ παρηκολούθει τὴν νεάνιδα, ἐνῶ τὸ σῶμά τῆς

κατέπιπτεν ἀνεπαισθῆτως ἐκ τῶν βραχιόνων τοῦ ἀπέλιδος Ἰασπίνου εἰς τὸ δάπεδον τῆς αἰθούσης.

— Βοήθειαν! βοήθειαν! ἀνέκραζεν ὁ ἄββας μετὰ φωνῆς θρηνώδους, ἡ κυρία κόμησσα ἀποθνήσκει.

Ὁ κύριος Λουβοᾶ ἤνοιγεν ἤδη τὴν θύραν καὶ εὐρίσκετο εἰς τὸ μεσανάβαθρον.

Ἐν τῷ ἅμα ἀνὴρ τις ἐθεάθη ἐκ τοῦ προδύμου εἰσορμῶν βιαίως εἰς τὴν αἴθουσαν· αἱ τελευταῖαι αὐτὰς λέξεις εἶχον φθάσει μέχρι τῆς ἀκοῆς του.

— Μητέρα μου! ἀνέκραζεν ὁ Γεράρδος Λαβερνή, ὅστις δι' ἐνὸς ἀλματος ἔδραμε πρὸς τὴν κόμησσαν καὶ τὴν ἀνήγειρεν εἰς τοὺς ρωμαλέους βραχιόνους του.

Ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἐκφέρουσα στεναγμὸν θριάμβου ἀπώλεσε πάσας τὰς ἐναπομένουσας αὐτῇ δυνάμεις. Ἐκρεμάσθη εἰς τὸν λαϊμὸν τοῦ Γεράρδου, ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ μὲ τοὺς σπασμώδεις δακτύλους τῆς, ἀπεπειράθη νὰ τὸν ἀσπασθῇ, ἀλλὰ τὸ φίλημα ἐξέπνευσεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς, καὶ ἀπέμεινε ἀφωνος, ἀναίσθητος, ἐν τῷ μέσῳ τῶν γυναικῶν, τῶν προσδραμουσῶν ὅπως παράσχωσιν αὐτῇ τὰς δεοῦσας περιποιήσεις.

Ὁ Γεράρδος ἀνηγέρθη, εἶδεν εἰς τὴν θύραν τὸν Λουβοᾶ, ὅστις ἔσφιγγεν ἀκόμη τὴν χεῖρα τῆς Ἄντωνιέττας καὶ ἢ αἰφνιδία ἐκείνη ἀφίξις εἶχε ταραξεί· ἐπὶ ἰτοσοῦτον, ὥστε ἴστατο ἀκίνητος καὶ καρφωμένος εἰς τὸ ἔδαφος, ὡς νὰ ἔβλεπε τὴν ἀστραπὴν τῆς θεῖας δίκης.

Ἔπεται συνέχεια.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσαντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον: τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Δακωτισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπίαν*.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνεχίει]

Ὁ ταλαίπωρος ἐκ τῶν πρώτων ἐρωτήσεων τῆς ἐξαδέλφου του, ὑπέθεσεν ὅτι ὁ Βινιερὺ τῆ ἤρесе καὶ ὅτι αἱ ὑποθέσεις τῆς καρδίας τοῦ φίλου του, ἔβαινον καλῶς.

Και ήδη έβλεπεν ότι ή 'Αλίχη έρω-
τώσα περί του Βινιορού, έφρόντιζε δι' άλλον.

— Δεν 'ξέρω τί να σου αποκριθώ, εί-
πεν ο άνεψιός του τραπεζίτου, αφού μι-
κρόν έσκέφθη. Και άν θέλεις να σου απο-
κριθώ ειλικρινώς φανού και σύ ειλικρινής
πρός έμέ. Αγαπάς τον κύριον δέ Καρνοέλ;

— Ναι, τον αγαπώ, απεκρίθη ή 'Α-
λίχη άνευ δισταγμού. Τόν αγαπώ περισ-
σότερον άφ' ότι άδίκως τον κατηγορούν
και δέν θ' αγαπήσω άλλον παρ' αυτόν.

— Δόξα σοι ο Θεός, ίδού καθαρά εκ-
δήλωσις. Σ' εύχαριστώ, διότι 'χεις έμπι-
στοσύνην εις έμέ, και θά σου 'πώ και 'γώ
την ιδέαν μου. Παίξε μονάχα, λίγο δυνα-
τώτερα. Φοβούμαι μή μάς άκούσουν.

Η δεσποινίς Δορξέρ ήκολούθησε την
συμβουλήν του Μαξίμου τ' άποτελέσματα
της όποιας δυσηρέστησαν λίαν τό άκου-
στικόν τύμπανον της κυρίας Μαρτινώ,
σηνειθισμένης ν' άκούη εκτελούμενον τό
αγαπητόν της βάις μετ' όλιγωτέρου θο-
ρύβου.

— Και πρώτα-πρώτα σε είδοποιώ ότι
δέν έχω τίποτε κατά του κυρίου δέ Καρ-
νοέλ. Τόν έγνώρισα πολύ όλίγον, διότι οι
χαρακτήρες μας δέν συνεταυτίζοντο, άλλα
πάντοτε τον έθεώρουں ως εύγενή άνθρω-
πον, άλλως τε ο Βινιορού, ο όποιος ήτο πολύ
συνδεδεμένος μαζί του, έχει καλλίστην
περί αυτού γνώμην.

— Τόρα πρό όλίγου μοι ώρκίσθη ότι
είνε έτοιμος να με βοηθήσει κατ' εκείνων,
οι όποιοι τον κατηγορούν.

— Και κατά του πατρός σου δηλαδή.
Πολύ γενναιόφρων νέος. Δέν έτυχε άκόμη
περίστασις να τον εκτιμήσης, άλλα θά
ιδής άργότερα τί έξαιρέτος νέος είναι.

— Του χρεωστώ μεγάλην εύγνωμοσύ-
νην από τόρα, διότι συγκατένευσε να γίνη
σύμμαχός μου.

— Λοιπόν θ' αναλάβης άληθινήν εκ-
στρατείαν δια ν' άποδείξης την άθωότητα
του κυρίου δέ Καρνοέλ; Σου λέγω όμως
οτι είναι πολύ δύσκολον.

— Τί με λέλεις; Η τιμή του κυρίου
δέ Καρνοέλ είναι και δική μου, αφού είμεθα
άρραβωνιασμένοι.

— Τί! θά τον ύπανδρευθής άκόμη και
τότε!

— Ναι, τον θέλω και θά τον πάρω.

Ο Μαξίμος δέν ήδυνήθη να κρατήση
κίνημα εκπληξέως και προσέβλεπε μετá
θαυμασμού την γενναιόφρονα νεάνιδα μή
απελπίζομένην και πρό των αδυνάτων.

Δέν εφαντάζετο ποτέ οτι ή εξαδέλφη
του είχε τοσοούτον ισχυρόν χαρακτήρα και
έλησιν ένεργητικήν.

Οι όφθαλμοί της εξέφραζον άμετάπει-
στον άπόφασιν και ούδέν των έν αυτή έ-
πρόδιδε τοίς άδιαφόροις την συγκίνησιν
ήν ήσθάνετο.

— Ο γάμος, τον όποιον όνειρεύεσαι,
είνε χίμαιρα, είπεν ο Μαξίμος. Ο κύριος
δέ Καρνοέλ ταξιδεύει τόρα εις την 'Αμε-
ρικην και δέν θά ξαναέλθη πίσω εις την
Γαλλίαν.

— Είμαι βεβαία πώς δέν άνεχώρησεν,
απεκρίθη σταθερώς ή 'Αλίχη.

— Μπορώ να μάθω πού στηρίζεις αυ-
την την βεβαιότητα;

— Είνε αδύνατον να φύγη χωρίς να
προσπαθήσει να με 'δη. Τόν ήπάτησαν.
Επίστευσε οτι ήθέτησα ιεράν ύπόσχεσιν
και εις στιγμήν όργης έφυγεν από τό
σπίτι. Είνε όμως άκόμη εις τό Παρίσι.

— Τότε, αγαπητή μου 'Αλίχη, επί-
τρεφέ μου να σου 'πώ πώς είναι άσυγχώ-
ρητος να κρύπτεται, άντι να φανερωθί
και να δικαιολογηθί.

— Έλησμένησες οτι δέν 'ξεύρει πώς
τον κατηγορούν.

— Τί, δέν 'ξεύρει... 'Αλήθεια, πραγ-
ματικώς, δέν 'μπορεί να τό 'ξεύρη. Ο
θεός μου δέν τον κατήγγειλε. Τα πάντα
έγιναν μεταξύ του θείου, του Βινιορού και
του Ρώσσου αυτού. Θαροεί μάλιστα πώς
έγώ δέν 'ξέρω τίποτε. Είδες τί παράξενο
ή πειό άπλαις ιδέαις να έρχονται τελευ-
ταίαις. Δέν τό είχα σκεφθεί.

— Και τόρα πού τό έσκέφθης, έννοείς
οτι ή άπουσία του κυρίου δέ Καρνοέλ δέν
τον άποδεικνύει ένοχον; 'Εάν είδοποιείτο
οτι τον κατηγορούν δια ταιούτην άισχράν
πράξιν, ήθελε 'στην στιγμήν φανερωθί
δια να τους άποστομώση.

— Υποθέτεις πάντοτε οτι δέν έφυγεν
από τό Παρίσι. 'Αν ήνε όμως άκόμη εδώ,
είνε τρομερόν τό πράγμα. Να ζής, χωρίς
να 'ξεύρης οτι σε κατηγορούν ως κλέπτην
και εκείνοι μάλιστα των όποιων ή εκτί-
μησις είναι τό μόνον καλόν πού σου μένει
... και να σιωπάς, ένω άν σε είδοποιεί
κανείς... έμπορούσες να δικαιολογηθής
... εύθύς άμα έφαινόσουν. Σου όρκίζο-
μαι οτι άν μου δώσης την άδειαν, αρχίζω
άμέσως να ζητώ τον κύριον δέ Καρνοέλ.

— 'Αλήθεια; Και σύ λοιπόν θά γίνης
σύμμαχός μου;

— Με μεγάλη μου μάλιστα χαρά, αγα-
πητή μου 'Αλίχη. 'Επειτα δά έγώ ήμουں
χωρίς να τό 'ξέρης.

— Τί λές;

— Ηθελα να σου τά εξηγήσω όλα,
άλλα τό βάις σε λίγο τελειώνει, και δέν
θά 'μπορούμε να 'μιλήσωμε. Να, έγύρι-
σα και τό τελευταίον φύλλον.

— Ξαναρχίζω, δέν θά τό καταλάβη
κανείς.

— Η άλήθεια είναι πώς ο πατέρας σου
άρχισε ταις θεωρησίαις του πάλι και οι
φίλοι του τον άκούνε με μεγάλη προσοχή.
Ο κύριος δέ Καμαρέ διηγείται εις τας
κυρίας τό ταξιδί του εις την 'Αργεντίνα
και ο Βινιορού μάς κυττάζει με την άκρη
του 'ματιού του, μα δέν τολμά να 'έλθη
εδώ, ένόςφ ο θεός μου 'μιλεί.

Η 'Αλίχη επάνήρξατο, άλλ' οι συνδια-
λεγόμενοι ούδέν έννόησαν.

— Δέν σου ύπόσχομαι όμως πώς 'μπο-
ρώ να να σου τά 'πώ όλα άπόψε, είπεν ο
Μαξίμος. Ούτε είκοσι βάις 'σαν αυτό
δέν θά φθάσουν. Θα σου άνακινώσω όμως
μερικās παρατηρήσεις πού έχω κάμει.
'Εύρεις πώς επήραν πενήντα χιλιάδες
φράγκα, ένω 'μπορούσαν να πάρουν τρία
και τέσσαρα εκατομμύρια. Αυτό επιθα-
ρύνει πολύ τον κύριον δέ Καρνοέλ. 'Αν ή-

ταν άλλος από τους κοινους κλέπτας θά
τά 'περνε όλα.

— Και την κάσα δέν πιστεύω να την
άνοιγε κανείς από τους κοινους κλέπτας.
Είνε λοιπόν λόγος να καταδικάσωμε τον
κύριον δέ Καρνοέλ;

— Όχι, άλλα δια να τον άθώώσωμε
πρέπει να άνακαλύψωμε δια τίνα σκοπόν
έγεινεν ή κλοπή. Μαζύ με ταις πενήντα
χιλιάδαις έκλεψαν και ένα κασάκι του
ταγματάρχου Βορισώφ, τό όποιον φαίνε-
ται περιέχει και κάτι άλλο από χρήματα
και τίτλους οικογενειακούς.

— Αυτό ακριβώς δικαιώνει τον κύριον
δέ Καρνοέλ. 'Αν παραδεχθώμε οτι έκανε
αυτό, δια τό όποιον τον κατηγορούν, τί
συμφέρον είχε να οικειοποιηθί τα μυστικά
ένός ξένου, τον όποτον δέν γνωρίζει;

— 'Αξιόλογα, εξαδέλφη μου. 'Αλλά ο
Βινιορού, ο όποτος ήτο παρών, άμα άνεκα-
λύφθη ή κλοπή, μου διηγήθη οτι ο Βο-
ρισώφ είπεν εις τον θεόν μου οτι ο πα-
τήρ του κυρίου δέ Καρνοέλ ήτο πρέσβυς
εις Πετρούπολιν. Προσέθηκε δέ 'πειτα οτι
ο υίός θά είχε σχέσεις με Ρώσσους...
και τέλος ύπέδειξε σαφώς οτι ο Ροβέρτος
θά ένήργησε διάλογιασμών κανενός Ρώσ-
σου έχθρού του Βορισώφ.

— Είνε άλογον. Ο κύριος δέ Καρνοέλ
κανένα δέν έβλεπεν από τους φίλους του
πατέρα του.

— 'Αφσέ με να τελειώσω και φρόν-
τισε να παίξης καλλίτερα. 'Επήδησες δέκα
νόταις. Δέν 'ξέρουν γρύ από μουσική, άλλ'
επί τέλους θά τό καταλάβουν πώς είσαι
άφηρημένη. Σου έλεγα λοιπόν πώς ο ταγ-
ματάρχης εξηγει την κλοπήν κατά τας
ιδέας του και ύποπτεύεται τον Ροβέρτον.
'Ισχυρίζεται δέ οτι ο Ροβέρτος επήρε τα
χρήματα δια να πληρώση τα έξοδα του
ταξιδίου. Κατ' αυτόν ή κλοπή των χρη-
μάτων ήτο πρόφασις και τό κασάκι ήτον
ο σκοπός.

— Αυτός ο άνθρωπος τά λέγει αυτά,
διότι δέν τά έχει καλά με τον κύριον δέ
Καρνοέλ.

— Γιατί; αφού δέν τον γνωρίζει;

— Τον συνήνητσε δύο ή τρεις φορές.
'Ενόησε πώς αγαπάμεθα και επειδή ή-
θελε να μου κάνη έρωτα...

— Κατηγορεί τον αντίπαλόν του εκ
ζηλοτυπίας. Πολύ πιθανόν και αυτό. Δέν
'μπορώ να τον ύποφέρω αυτόν τον Ρώσσο,
μού φαίνεται ύποπτος. Θα εύχαριστηθώ
πολύ άν 'μπορέσω να του άποδείξω οτι
άδίκως 'κατηγόρησεν ένν Γάλλον, ο όποτος
άζίζει πολύ περισσότερο άπ' αυτόν. Δη-
λαδή, 'Αλίχη, 'μπορείς να με διαθέσης ο-
πως θέλεις κατά του κυρίου Βορισώφ.
'Εύρεις βέβαια πώς έβάλθηκε με τα σω-
στά του να εύρη τον Ροβέρτον.

— Ο πατέρας δέν μου τό είπε.

— Και όμως είναι ή άλήθεια. Ο Βι-
νιορού ήτο έμπροστά, όταν τό έλεγε και ο
θεός μου του τό επέτρεψε. 'Εφυγε λοιπόν
και αυτός για να συλλάβη τον κύριον δέ
Καρνοέλ.

— 'Εφυγε! Μα τί λοιπόν επέστρεψε;

γιατί τὸν εἶδα χθὲς ἔφιππον εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλῶνης.

— Μήπως ἀπεφάσισε νὰ μὴ τὸν καταδιώξῃ, ἢ μήπως ἀνεκάλυψεν ὅτι εἶνε ἐδῶ ἀκόμη ὁ Ροβέρτος;

Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ δὲν ἀπεκρίθη καὶ ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν Μάξιμον νὰ σιωπήσῃ. Ὁ γέρον θλακαμηπόλος τοῦ πατρός της εἰσήλθε, κρατῶν ἐν χερσὶν ἀργυροῦν δίσκον καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸ κλειδοκῦμβλον.

— Τί τρέχει, Ἰωσήφ; ἠρώτησεν ἡ νεανίας, χωρὶς νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ παίξῃ.

— Σὰς ἔφερα τὸ ριπίδι καὶ τὸ μποτιλάκι πὺ εἶπατε τῆς καμκαριέρας σας, ἀπεκρίθη χαμηλοφῶνως ὁ Ἰωσήφ.

Ἀπέθηκε τὸν δίσκον ἐπὶ τοῦ κλειδοκῦμβλου καὶ ἀπῆλθε βαδίζων ἄκροισ δακτύλοις, ἀφ' ὧν ἔριψε βλέμμα σημαντικὸν πρὸς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Ὁ Μάξιμος ἐκπλαγείς προσέβλεψε τὴν ἐξυδελφὴν του ὡχρῶσαν.

— Τί ἔχεις λοιπόν, Ἀλίχη μου; τὴν ἠρώτησε σιγαλῆ τῆ φωνῆ.

Δὲν ὠμίλησεν ἡν λίαν συγκεκινημένη, ἀλλ' οἱ δάκτυλοί της ἐπλανῶντο ἐπὶ τῶν πλήκτρων καὶ ὁ στρόβιλος ἐξηκολούθει νὰ λικνίζῃ διὰ τῆς γλυκαίας μελωδίας του τὸν ὄμιλον τῶν πρὸ τῆς πυρᾶς συνδιαλεγομένων.

Ὁ νεανίας ἔριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ δίσκου καὶ διέκρινεν ὑπὸ τὰ ἐπ' αὐτοῦ ἀντικείμενα ἐπιστολήν, τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ἐξέφευγε τοῦ ἀνοικτοῦ ἀνεμιστηρίου. Βεβαίως ἡ ἐπιστολὴ δὲν εὑρέθη ἐκεῖ ἐκ τύχης καὶ ὁ γέρον ὑπηρέτης φροντίσας νὰ τὴν κρύψῃ θὰ ἦτο ὁ ἐμπειπιστευμένος τῆς Ἀλίχης.

Ἡ ἀνέλπιστος αὐτὴ ἀνακάλυψις ἐξέπληξε μεγάλως τὸν Μάξιμον. Οὐδέποτε ὑπέθετεν ὅτι ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἐλάμβανε λαθραίας ἀποστολὰς καὶ ὅτι εἶχεν ὑπηρέτην ἵνα ἐνεργῇ τὰ τῆς μυστικῆς ἀλληλογραφίας της.

Ἐθαύμαζε δὲ καὶ διὰ τὴν ἀφροσύνην μεθ' ἧς ἡ τολμηρὰ καὶ ἀπλῆ αὐτὴ κόρη ἐδέχετο ἐπιστολήν, δύο βήματα ἀπὸ τοῦ πατρός της καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματά του ἐξαδέλφου της.

Ἡ Ἀλίχη μαντεύσασα τί ἐσκέπτετο ὁ ἐξαδέλφος της τῷ εἶπεν·

— Αὐτὸς μοῦ γράφει.

— Δὲν πιστεύω, ἐπιθύρουν ὁ Μάξιμος. Ἀλλὰ . . . ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς γνωρίζει λοιπόν τὰς ὑποθέσεις σου;

— Ναί. Μὲ' ἔξεραι ἀπὸ μωρὸ καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Ἐμάντευσε τί ὑπέφερα . . . καὶ μοῦ εἶπε χθὲς ὅτι ἂν τοῦ τὸ ἐπέτρεπα ἴμοιροῦσε νὰ μοῦ ἐγγερίσῃ, ἐν ἀγνοίᾳ ὄλων καὶ ὅ,τι ὥρα καὶ ἂν ἦτο, τὸ γράμμα πὺ ἐπερίμενα. Ὄρκισθη πῶς ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ θὰ μοῦ ἔγραφε καὶ θὰ ἔδιδε εἰς αὐτὸν τὸ γράμμα. Δὲν ἠπατήθη, καὶ βλέπεις ὅτι εὐθὺς μοῦ τὸ ἔφερε.

— Ἀδιάφορον . . . ἐδῶ στὸν κόσμον. Πολὺ τολμηρὸν.

— Ὁ Ἰωσήφ ἔξεραι πῶς μ' ἀγαπᾷ πολὺ

καὶ δὲν θὰ μὲ προδώσῃς, ἔπειτα εἶδε πῶς κανεὶς δὲν μὰς ἔβλεπε.

— Ναὶ καὶ αὐτὸ δὲν θὰ διαρκέσῃ. Ὁ θεὸς μου ἐτελείωσε καὶ ρίχνει ἀπὸ δῶ τὴν ἑματιὰ του. Σὲ συμβουλεύω νὰ πάρῃς γλήγορα γλήγορα τὸ γράμμα σου.

— Ὅχι, δὲν θὰ τὸ πάρω.

— Ἐπρελάθηκες ἢ ἔχεις σκοπὸ νὰ σκάσης τὸν πατέρα σου; Ἄν τὸ δῆ θὰ σ' ἐρωτήσῃ τί εἶνε, τί θὰ τοῦ πῆς;

— Μοῦ εἶπες πῶς εἶσαι σύμμαχος μου. Δὲν εἶν' ἔτσι; Εἶσαι ἀλήθεια μαζί μου;

— Βέβαια, βέβαια.

— Λοιπὸν κάνε ὅτι σοῦ πῶ.

— Τί;

— Ἄκουσε, Μάξιμ. Αὐτὸ τὸ γράμμα θ' ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ βίου μου. Ὅταν μάθω τί περιέχει θ' ἀποφασίσω ἂν πρέπει νὰ ἐπιμεινῶ ἢ ἂν πρέπει ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην. Σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ διαβάσῃς πρῶτα ἀπὸ μ'.

— Ποτὲ! Αὐταὶ αἱ ὑποθέσεις σου δὲν μ' ἐνδιαφέρουν.

— Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι δὲν τολμῶ νὰ τὸ ἀνοίξω, ἐπειδὴ φοβοῦμαι μήπως εὐρῶ τὴν ἐνοχὴν του;

Ὁ Μάξιμος ἐρήγησεν. Ἀνεγίνωσκεν ἤδη εἰς τὴν καρδίαν τῆς δυστυχοῦς Ἀλίχης.

Ἐπειτα συνέχεια.

Αἴσιμος

ΕΡΡΙΚΟΥ ΡΙΒΙΕΡ

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

[Συνέχεια]

Β'

Ἐν περίπτῳ ἔτος μετὰ τὰ συμβάντα ἅτινα ἐξέθεσα ἀνωτέρω, ὑπηρέτουν ὡς ἀξιωματικὸς παρὰ τῆ διευθύνσει τοῦ λιμένος τῆς Τουλῶνος, ὅτε ἔλαβον παρὰ τοῦ Ἀλβέρτου ἐπιστολήν, ἐκ Βαλπαραίσου χρονολογουμένην.

Ἀφοῦ μοὶ περιέγραψεν ἐν αὐτῇ, τὰ διάφορα ἐπεισόδια τῆς ἀπὸ Παρισίων μέχρῃς Ἐθρῆς ὁδοιπορίας αὐτοῦ, ἐξηκολούθει οὕτω:

«Γινώσκεις, φίλτατέ μοι, ὁποῖαν εὐτυχῆ ἐντύπωσιν παρᾶγει ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἀτμοσφαιρας, ὅταν ἀπέρχεται τις ἐν πλήρει χειμῶνι ἀπὸ τῶν κυματωγῶν τῆς Εὐρώπης ἀκτῶν, ἵνα πορευθῆ εἰς Ἀμερικὴν ἡμέρας μόνον τινὰς προσκαγορεύεις τὴν ἀνοιξίν. Ὁ ἥλιος εἶνε φαιδρὸς, ἡ δὲ κυανόλευκος θάλασσα ρυτιδοῦται ὑπὸ τῆς ὥραίας καὶ δροσερᾶς αὔρας καὶ ὁ ὀρίζων χρωματίζεται ὑπὸ ἐλαφρᾶς καὶ διαφανοῦς ὀμίχλης. Ἡ καρδιά ἀφίεται νὰ ἐντυφήσῃ εἰς τὰς τερπνάς καὶ μαγευτικὰς τοῦ Ἀπριλίου ἐλπίδας. Αἰσθάνεσαι παιδικὴν χαρὰν περιβαλλόμενος θερινὰ ἐνδύματα, ἐν μέσῳ Φεβρουαρίῳ. Ἐπομένως ἡ Μαρία, καταστᾶσα φαιδρὰ ὡς νεανίας, περιεπάτει δίκην σειρῆνος, φέρουσα ἐσθῆτας ἐκ λευκοῦ ἐρεοῦ ὑφάσματος ἢ ἐκ μουσελλίνης, ἃς ἐπρομηθεύθημεν ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ Ζαρέν.

Ἰδοὺ δὲ καὶ τίνι τρόπῳ διέρρευον αἱ ἡμέραι ἡμῶν μέχρι τῆς ἐν Βαλπαραίσῳ ἀφίξεώς μας, ἐκτὸς τῶν τρικυμιῶν περὶ τὸ ἀκρωτήριον Χόρν ἡμερῶν. Κατὰ τὴν ἐνάτην, ἐπορευόμεθα παρὰ τῷ πλοίαρχῳ, ὅπως προγευματίσωμεν. Ὁ Ζαρέν ὑπεργαπᾷ τὴν τράπεζαν, ὡς ἐπίσης καὶ ἐγὼ. Ἀλλ' ὁ θαλάσσιος ἀὴρ ἀπέδωκε τῇ Μαρίᾳ ὄρεξιν, μεγαλειτέραν τῆς ἰδικῆς μας. Κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ὑπελογίζομεν τὸν ὑπὸ τοῦ πλοίου διανυθέντα δρόμον. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἡ Μαρία ἐγένετο λίαν εὐθυμος. Ἡσθάνετο ἑαυτὴν ὑπερήφανον ὅτε ἐσημείου ἐπὶ τοῦ μεγάλου γεωγραφικοῦ χάρτου τὸ μικρὸν μέλαν στίγμα, τὸ δεικνύον τὴν θέσιν ἡμῶν. Μετὰ μεσημβρίαν, καθήμενοι ὑπὸ τῶν ὀπισθίων τοῦ καταστρώματος κρηπίδα, ἀνεγινώσκομεν.

Κατὰ τὰς ὥρας τῆς εὐδίας, ὅτε ἡ θάλασσα ἦν λεία ὡς ἀτόπτρον, ἡ Μαρία ἐρέμβασζε πλάπτουσα τὰ μάλλον ἐπαγωγὰ διὰ τὸ μέλλον ὄνειρα. Ἄλλως τε, ὁ ἀπειρος οὗτος ρέων ὀρίζων, οὐ τινος τὰ ὕδατα συγγέονται τῷ σαφειρίῳ οὐρανῷ, μήπως δὲν εἶνε ἀρμόδιος ἵνα προκαλέσῃ ἐξόχους σκηναὶς ὡς τὰς ὀφθείσας ἢ τὰς δυνατὸν νὰ ὄνειροποληθῶσι; Τῆς ἐσπέρας, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ Ζαρέν ἐδέχετο ἡμᾶς. Οὗτος ἔπαιζε τὸ βιολίον, ὁ ὑποπλοίαρχος ἦδεν, ἡ δὲ Μαρία ἐκάθητο πρὸ κλειδοκῦμβλου, ὅπερ ὁ πλοίαρχος ἐσκέπτετο νὰ πωλήσῃ εἰς τιμὴν ὑπέρογκον τῆ συζύγῳ προξένου ἐξορισμένου ἐν τινὶ μακροσμένη χωρᾷ. Αἱ μουσικαὶ αὐταὶ ἐσπερίδες, τὰ μάλα τερπναί, κατέστησαν πολυτιμοτέρας ἔτι τὰς στιγμάς, καθ' ἃς ἀνευρίσκομεν τὰς προσφιλεῖς τῆς μονότητος ἡμῶν ὥρας.

Μετὰ δέκα καὶ ὀκτὼ ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου ἀπόπλου ἡμέρας ἀφικόμεθα ἐν Τενερίφῳ. Ἡ ἐκ γρανίτου αὐτῆ μικρὰ νῆσος, ἣν ὁ Νέλσων ἐπολιόρησε διὰ τῶν λέμβων του καὶ ἐν ἣ ἀπώλεσε τὸν ἕνα ὀφθαλμόν, ἔχει τὴν βᾶσιν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ὄζειαν αὐτῆς κορυφὴν εἰς τὰ νέφη. Κατὰ τὴν ἐσπέραν, περιέφερα τὴν Μαρίαν εἰς τὰς ὥραίας ὁδοῦς, ὧν αἱ οἰκίαι εἰσὶ μονόροφοι. Αἱ μετὰ πρασινοχρῶν δικτυῶν παραθυρίδες ἐπέτρεπον νὰ θεωρῆ τις τοὺς μελάγχρους ὀφθαλμούς καὶ τοὺς ὠραίους γυμνοὺς βραχίονας τῶν ἀναπνεουσῶν τὴν δρόσον γυναικῶν. Ἡ Μαρία μειδιῶσα μοὶ ἀπηγόρευσε νὰ περπατήσῃ αὐτὰς. Ὡς πρὸς ἐμὲ ὅμως, ἐπέτρεψα αὐτῇ νὰ θεωρῆ ἀνέτως τοὺς σοβαροὺς Ἰσπανοὺς, οἵτινες ἔφερον μανδύας καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ κλασικὸν σκιαδίων. Αἱ νῆσοι αὐταὶ, ὡς ἡ Τενερίφῳ, μόναι ἐν μέσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐπιτρέπουσι νὰ οἰκτερῇ τις τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς ἐπὶ τῷ θαυρῶ, τῇ κινήσει καὶ τῇ ταραχῇ, τῇ καταμαστιζούσῃ αὐτοῦς.

Ἐνα περίπτῳ μῆνα κατετρέψαμεν ἵνα ἀφικθῶμεν ἐν Ρίφ-Ἰανείρῳ. Ἀναμνησκουσα ὅτι ποτὲ κατὰ τὸν αὐτὸν διάπλουν ἀνεγινώσκομεν τὰ ἔργα τοῦ Μολλιέρου καὶ τὴν Νέαν Ἐλοίζαν, τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, ὅπερ ὁ Ἰάκωβος Ρουσσὼ δὲν θὰ ἔγραψεν ἂν ἐγεννᾶτο μέγας ἄρχων, καθό-

σον, ἀντὶ νὰ γένηται φιλόσοφος θὰ ἐγί-
νετο τυραννίσκος. Ἡ κατάστασίς μου ἦν
χρεϊτῶν τῆς τοῦ Σκίπ Πρέ, διότι ἡ
Ἰουλίᾳ μου μόνον τὸν ἔρωτα τῆς κυρίας
δὲ Βολμάρ κέκτηται, μὴ ἔχουσα τὰς τύ-
ψεις τοῦ συνειδότος ἐκεῖνης. Κατὰ τὴν
ἐσπέραν, ἔθουμάζομεν τὴν λαμπρὰν τοῦ
ἡλίου δύσιν, ἣν οὐδεμία οὐδέποτε γραφίς
δυνηθήσεται ν' ἀντιπαραστήσῃ. Ὑπὸ τοὺς
τροπικούς, ὁ ἥλιος δὲν ἐξαφανίζεται ἀπο-
τόμως ὡς εἰς τὰς ἡμετέρας πόλεις, ἀλλὰ
δύει αἰωνίως ἐν νεφέλαις χρυσαυγέσιν.
Κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ἰσημερινοῦ, ἡ
Μαρία μετωνομάσθη ὑπὸ τῶν ναυτῶν *Σει-
ρὴν τοῦ πλοίου*. Ἐλάτρευον οὗτοι αὐτὴν
διὰ τῆς περιπαθοῦς ἐκεῖνης λατρείας καὶ
ἀγάπης, ἦν οἱ κατωτέρας τάξεως ἄνδρες
ἔχουσι διὰ τὰς γυναῖκας ἀνωτέρας κοι-
νωνικῆς περιωπῆς. Ὅτε ἤμεθα ἐγγὺς τῷ
Ῥίφ-Ἰανείρῳ, ἐξύπνισα τὴν Μαρίαν κατὰ
τὴν στιγμήν καθ' ἣν εἰσεπλέομεν ἐν τῷ
λιμένι. Ἀπηλαύσαμεν οὕτως ἐν ἀπάσῃ
αὐτῆς τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τὴν ἀποψιν τοῦ
ὄρου τούτου, ὅστις τυγχάνει, μετὰ τὴν
εἰσοδὸν τοῦ Τάγου, τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ
κόλπου τῆς Νεαπόλεως, ἐν ἐκ τῶν τεσσά-
ρων τοῦ κόσμου θαυμάτων. Ἐνώπιον ἡ-
μῶν ἐξελίσσετο ἀμφιθεατρικῶς τὸ Ρίον-
Ἰκνέρον ἐπὶ τῶν τριῶν αὐτοῦ λόφων. Πέ-
ριξ ἡμῶν, πληθὺς νήσων καὶ νησιδριῶν,
πεπληρωμένων τροπικῶν φυτῶν, ἐφύοντο
ἐκ τοῦ Ὀκεανοῦ, δίξην ἀνθοδεσμῶν. Ἐπὶ
τῆς ἀκτῆς, ἐξετείνοντο ἐκτεταμένα δάση
περιωρισμένα ὑπὸ τῆς ἀμμου τῆς θαλάσ-
σης, παρεμφεροῦς χρυσαῖς ταινίαις. Τῆς
ἡμέρας δ' οὕσης ἑορτασίου, τὸ τηλεβό-
λον ἐκρότει, πληθῆς ἀτμοπλοίων καὶ λέμ-
βων πεπληρωμένων γυναικῶν ἐφάνιντο ἐν
ἀπάσαις ταῖς διευθύνσεσιν. Οἱ κώδωνες
ἐσήμαινον πανταχοῦ καὶ ὁ ἥλιος ἐξετό-
ξευε τὰς θερμὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας. Ὅταν
τις, μετὰ τρίμηνον ἐν τῇ θαλάσῃ μονό-
τονον διαμονὴν, παρατηρήσῃ τοιοῦτον
θέαμα, αἰσθάνεται ἀναγεννωμένας ἐν ἑαυ-
τῷ ἀπάσας τὰς τοῦ βίου μερίμνας. Ὡς
βλέπεις, σοὶ γράφω ὡσεὶ ἡμῖν αἰωνίως
νέος, ἀείποτε ἀφροντίς, πάντοτε ἐραστὴς
τοῦ ἀγνώστου.

Διειρήσαμεν ἐπτὰ μόνον ἐν Ῥίφ-Ἰα-
νείρῳ ἡμέρας. Παρατηρήσαμεν μαγευτι-
κὰς τινὰς ἀγροτικὰς κατοικίας, περὶ ὧν
ὠμιλοῦμέν ποτε ἐν Σενεγάλη, πεπληρω-
μένων εὐθαλῶν ἀνθῶν, δούλων καὶ πτη-
νῶν. Νεαρά τις γυνὴ ἐξήρχετο ἐκ μιᾶς
τούτων ἐν φορείῳ, ὑπὸ δύο μαύρων βαστα-
ζομένῳ, οὐ τις τὰ παραπετάσματα
ἡμῖν φεγγόμενα ὄντα, ἐπέτρεπον νὰ βλέπη-
τις μικρὰν χεῖρα ἐρειδομένην νωχελῶς ἐπὶ
τοῦ κυανοχρόου καὶ χνοῶδους τῆς θύρας
παραπετάσματος. Ἐπὶ τῇ θεᾷ ταύτῃ συν-
εινήθη σφόδρα ἀναπολήσας ὅτι ἀπείχο-
μεν πολὺ τοῦ ὄλου ἐκεῖνου, ἡμεῖς οἱ ζῶν-
τες ὡς πτηνὰ τῆς ἀνοιξέως, ἄδοντα τοὺς
ἑαυτῶν ἔρωτας ἐπὶ κλάδου ἀσθενοῦς, ὃν
ἡ ἐλαχίστη καταιγίδος πνοὴ ἠδύνατο νὰ
κατασυντρίψῃ. Φρικῶ ἄκων ἀναπολῶν
τὴν περιμένουσαν ἡμᾶς ἐν Βαλπαραίσῳ
τύχην μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν γλίσχρων
ἡμῶν πόρων.

Αἱ ὀδυνηραὶ αὐταὶ σκέψεις ἐγένοντο
ἐπὶ ὀδυνηρότεροι ὅτε, ἀφικόμενοι ἐγγὺς
τῷ Χορνεῖφ ἀκροτηρίῳ εἰσῆλθομεν ἐν τῇ
χώρᾳ τῶν θυελλῶν. Ἐπανείδον αὐθις τὸν
κατηφῆ ἐκ γρανίτου φρουρόν, ὅστις φαί-
νεταί ἀείποτε ἐπαγρυπνῶν ἐπὶ τὴν ἐσχα-
τιὰν τοῦ κόσμου. Ἡ κορυφὴ αὐτοῦ ἀπώλ-
λυτο ἐν ταῖς πυκναῖς καὶ φαλαῖς νεφέλαις,
ἀς ἰσχυρὰ θύελλα ἐδίωκεν ὀρητικῶς ἐκεῖ-
θεν, συνεπάγουσα τοὺς κυκληδὸν ἵπταμέ-
νους λάρους καὶ τὰς μελανοπτέρυγας αἰ-
θυίας. Ἡ Ὠραία Εὐγενεῖα ἐπλεε ταχέως
ἐν' ἀφήσῃ ὀπισθὲν τῆς τὰς μονήρεις ταύ-
τας ἀκτᾶς, καὶ ἀφοῦ ἀνέδραμεν ἐπὶ τινὰς
ἡμέρας τὴν Μεσημβρινὴν Ἀμερικὴν, ἐπα-
νεύρομεν αὐθις, ὡς καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς
τοῦ ἡμετέρου πλοῦ, τὴν σαρπειρίνην θά-
λασσαν καὶ τὸν ἥλιον. Τέλος, κατὰ τὸν
Ἰούνιον, μεθ' ἑκατὸν καὶ εἴκοσιν ἡμερῶν
πλοῦν, ἀφικόμεθα ἐν Βαλπαραίσῳ.

Ἐξερχόμενος τοῦ πλοίου, κατόπιον γεῦ-
ματος προσενεχθέντος ἡμῖν χάριν ἀποχαι-
ρετισμοῦ ὑπὸ τοῦ Ζαρὲν, ἠσθάνθη παι-
δικὴν χαρὰν ἐπὶ τῇ ἀποβάσει μου εἰς τὴν
ξηράν. Ἀπασαί αἱ ἀναμνήσεις τῆς νεό-
τητός μου κατέκλυσαν τὸ πνεῦμά μου.
Ὡδήγησα πάραυτα τὴν Μαρίαν ἐν τῷ ξε-
νώνι τῆς Εὐρώπης, ἔνθα ἐγκαθιδρύθημεν
ἐντὸς ὠραιότατου θαλάμου, κεκαλυμμένου
διὰ ψιᾶθων λίαν λεπτῶς εἰργασμένων καὶ
διεσκευασμένων δι' ἀνακλίντρων ἐκ σχοί-
νου, καθεδρῶν καὶ εἰκόνων λαμπρῶν, παρι-
στανουσῶν θήρας τίγρων ἢ τὴν παιδικὴν
τοῦ Ναπολέοντος ἐν Βριένῃ ἡλικίαν. Ἐν-
εδύθη ἐσπευσμένως καὶ ἀφείρε τὴν Μαρίαν
θαυμάζουσαν τὴν πολυτέλειαν ἐκεῖνην,
ἐπορευθῆν ἀμέσως παρὰ τῷ προξένῳ τῆς
Γαλλίας κυρίῳ Καζόττῃ.

Ἐνεχείρισα εἰς θεράποντά τινα τὸ ἐπι-
σκεπτήριόν μου. Μετ' οὐ πολὺ εἰσελθὼν ὁ
κ. Καζόττης μὲ προσεδέξατο λίαν φιλο-
φρόνως, ἀλλὰ μετὰ τινος ταραχῆς καὶ
εὐαρεσκείας ἄμα ἦν παρατηρήσας ἀνκμ-
φιδύλωσ ὅτι οἱ πρόξενοι ἡμῶν δυσπιστοῦσι
πρὸς τοὺς Γάλλους, τοὺς πίπτοντας οὐ-
ρανόθεν, οὕτως εἶπεῖν, εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

— Ἡμεῖς ἐδῶ! μοὶ εἶπε. Ποία αἰτία
σᾶς ὦθησε;

— Θὰ ἐξηγήσω ὑμῖν τὰ πάντα.

Ἐκαθήσαμεν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου καὶ
ἀνήψαμεν σιγάρα.

— Ἐχω μεγάλην ὑπηρεσίαν νὰ ζητήσω
παρ' ὑμῶν, προσέθηκα.

Κατέστη σύννοος καὶ ἠτοιμάσθη νὰ μὲ
ἀκροασθῇ.

Ἐπανέλαβον αὐτῷ, ἐκμυστηρευόμενος
τὴν κατάστασίν μου, ὅ,τι εἶπον τῷ Ζα-
ρέν, καὶ ὀμνύω ὅτι ἡ εἰς ξένον ἀποκλύ-
ψις τῶν κατατηκουσῶν τὴν καρδίαν μας
συμφορῶν εἶνε πολὺ ὀδυνηρά. Ἀφηγήθη
πρὸς τοῦτους τίνι τρόπῳ ἐσχέτισθη μετὰ
τῆς Μαρίας, τοὺς ἔρωτας ἡμῶν καὶ πῶς
εἶχον ἀναρπάσει αὐτὴν. Ἡ αὐτὴ συγκί-
νησις, ἡ καταλαβοῦσά με κατὰ τὴν διή-
γησίν μου, κατέλαβε καὶ ἐκεῖνον, διὸ τεί-
νων μοὶ τὴν δεξιάν,

— Τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν, εἶπε.

— Τὸ πᾶν, τῷ ἀπεκρίθη, καθότι ἡ
ὑμετέρα προστασία ἔσται ἡ μεγαλητέρα

δι' ἐμὲ ὑπεράσπισις. Δι' ὑμᾶς, διὰ πάντας
τοὺς συναντήσαντάς με δέον νὰ εἶμαι ἀρ-
χαῖος τοῦ ναυτικοῦ ἀξιωματικός, ἐνοχο-
ποιηθεὶς ἐν τῇ ἐπαναστάσει τοῦ 1848 καὶ
ἐρχόμενος ἐνταῦθα ὡπως ζῆσω μετὰ τῆς
νεαρᾶς μου συζύγου.

— Ἐστῶ, εἶπεν ὁ Καζόττης, συμφωνῶ.

Συνδιελέχθημεν εἶτα περὶ τῶν ἀρχαίων
ἡμῶν σχέσεων, περὶ τῆς κυρίας Φαλκῶνος,
τῆς τοσοῦτον εὐειδοῦς, τῆς Μίς Ἀρτιγ-
κῶνος, τῆς τόσῳ χαριέσσης, τοῦ ναυάρ-
χου Βλάγκου, τοῦ τοσοῦτον καλοκάγα-
θου. Ὁ Καζόττης μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι
πάντες ἔζων ἐτι, ὅτι μετεβλήθησάν πως
ἐκ τῆς ἡλικίας, ἀλλ' ὅτι ἤθελον ἐπανεῦρει
πάντας ὡς ἐγνώρισα αὐτούς. Μὲ παρεκά-
λεσε θερμῶς ἵνα πορευθῶ εἰς ἐπίσκεψίν
των, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἔπραξα, εὐχαριστή-
σας αὐτὸν προηγουμένως. Ἡ κυρία Φαλ-
κῶνος, τεσσαρακοντούτις ἤδη, μὲ ὑπεδέ-
ξατο ὡς υἱόν τῆς. Ἡ μίς Ἀρτιγκῶνος,
ὑπανδρὸς νῦν, ἠθέλησεν ἵνα τῇ παρουσιά-
σω τὴν σύζυγόν μου ὅσον τάχιστα, ὁ δὲ
ναύαρχος, μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ οἰκία αὐτοῦ ἦν
ἠνεωγμένη εἰς ἐμὲ ὡς καὶ πρότερον. Ἐν
διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν ἀπασαί αἱ ἀρ-
χαῖαί μου σχέσεις ἀνανεώθησαν. Ἐμένο-
μεν ἐν τῷ ξενῶνι μέχρι τῆς τετάρτης.
Κατὰ τὴν ὄραν ταύτην ἐξηρχόμεθα ἐπι-
ποι μέχρι τοῦ Φάρου ἢ τοῦ Πολάγκου
καὶ διηρχόμεθα τὴν ἐσπέραν, ὅτε μὲν ἐν
τῇ κατοικίᾳ τῆς κυρίας Φαλκῶνος,
ὅτε δὲ ἐν *Cercos Allegro* ἢ ἐν τῇ ἐ-
παύλει τοῦ ναυάρχου. Διήγομαι, ὡς βλέ-
πετε βίον ἀρκούντως ἐγκόσμιον, ἀλλ' εἶ-
χον τὸν σκοπόν μου. Ἠλπίζον ὅτι θάτ-
τον ἢ βράδιον ὁ καλοκάγαθος πρὸς ἐμὲ
ναύαρχος, μεθ' οὗ συνωμίλουν συνεχῶς
περὶ διαχειρίσεως καὶ ἰδίως περὶ ναυτικοῦ,
ἤθελε σπεύσει νὰ μοὶ προσφέρῃ παρὰ τῇ
φιλοξενίᾳ τῆς Χιλῆς δημοκρατίᾳ θέσιν,
ἣν ἐπαξίως θὰ ἠδύναμην νὰ καταλάβω.
Ἄλλ' οἱ μῆνες παρήρχοντο καὶ οὗτος οὐ-
δεμίαν μοὶ ἔκαμνε πρότασιν. Πρὸς ἐπίμε-
τρον τῶν ἡμετέρων δεινῶν, ἡ Μαρία ἔπε-
σεν ἀσθενὴς καὶ ἠναγκάσθημεν νὰ πληρώ-
σωμεν ἀδρῶς τοὺς ἰατροὺς καὶ τὰ φάρ-
μακα, κατὰ τὰς ὑπερόγκους τῆς Μεσημ-
βρινῆς Ἀμερικῆς τιμᾶς. Ἐντὸς ὀλίγου
παρετήρησα μετὰ φρίκης ὅτι ὑπελείπετο
ἡμῖν χιλιάς μόνον φράγκων, τουτέστι πο-
σὸν μόλις ἐπαρκοῦν ἵνα ζήσωμεν γλίσχρως
ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας. Ὄθεν ἀπεφάσισα νὰ
πράξω ὡς ὁ Μωάμεθ: νὰ πορευθῶ δηλο-
νότι εἰς τὸ ὄρος, ἀφοῦ τοῦτο οὐδὲως ἤρ-
χετο πρὸς ἐμὲ, καθόσον τὸ καλλίτερον
μέσον πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ τινος εἶνε
ἡ ἐπιμονή. Συνεπῶς, ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν
ἡ Μαρία ἠσθάνετο ἑαυτὴν καλλίτερον, ἐ-
πορευθῆν εἰς μέγα χορὸν ὑπὸ τοῦ ναυάρ-
χου Βλάγκου διδόμενον.

Κατὰ τὴν ἐσπερίδα ταύτην, ὁ ναύαρ-
χος μὲ ἐπλησίασε καθ' ἣν στιγμήν ἡμῖν
ἔτοιμος νὰ πορευθῶ πρὸς ἀναζήτησίν του.

— Πῶς ἔχει ἡ ὑγεία τῆς κυρίας Δε-
σταίχ; μοὶ εἶπε.

— Καλλίτερα, ναύαρχε, εὐχαριστῶ.

— Καὶ ζήτε ἀμφοτέροι εὐτυχεῖς; προσ-
έθετο ἀποτόμως πως.

— Μάλιστα, ναύαρχε, διότι ζώμεν ήγαπημένοι, και ή εξορία δέν μας στενοχωρεί ποσώς.

— Τό γνωρίζω ζήτε καθώς οι άσωτοι εκείνοι έρασταί, οι κατασπαταλόντες τας πολυτίμους αύτων στιγμάς εις έρωτικάς διαχύσεις, ως ει κύριον ήμών μέλημα ήν ό έρωσ.

— Μοί φαίνεται ό,τι δέν έννοώ καλώς ύμάς, κύριε ναύαρχε.

— Λυπούμαι, ειπε μειδιών να βλέπω νέον, δραστήριον, νοήμονα ως ύμάς, βιοούντα περισσώτερον του δέοντος, ως ό Ηρακλής πρό των ποδών της Ομφάλης. Ίδού, έχω πρότασίν τινα να κάμω εις ύμάς.

Ό καλός ναύαρχος θα είδεν άναντιπρήτως την άστραπιαίαν χαράν, ήτις έλαμψεν εις τούς όφθαλμούς μου.

— Η άντιπλοιαρχία της Χιλής είναι κενή. Επιθυμείτε αύτήν; Θελώ προσπαθήσει να επιτύχω τούτο.

— Τό ζήτημα εινε άρκούντως σοβαρόν, είπον μειδιών. Επιθυμώ πολυ να περιμείνητε όλίγον, όπως σκεφθώ περι του πρακτέου.

— Έστω, μοι είπεν. Έλθετε αύριον την πρωίαν να γευματίσητε εν τη οικία μου. Σας περιμένω να μοι δώσητε όριστικήν άπάντησιν.

Έννοείς καλλίστα ότι τη έπαύριον, πορευθείς παρά τῷ ναύαρχῳ άνήγγειλα αύτῷ ότι παρεδεχόμεν. Κατά τό γεῦμα, μοι είπε τί ὄφειλον να πράττω εν τη νέα υπηρεσία μου. Έπέρανεν δέ τόν λόγον οὕτω :

— Οι Χιλιανοί εινε αξιόλογοι, και εύελπιστώ ότι θα δυνηθητε να μορφώσητε εξ αύτων καλλίστους ναύτας, κατά τό γαλλικόν σύστημα.

Μετά τινα καιρόν, άναλαβών την ύπηρεσίαν και τά καθήκοντά άντιπλοιαρχου, απελαμβανον κατ' έτος, δωδεκάχιλια φράγκα. Τό ποσόν τούτο, φίλτατέ μοι, εινε όλόκληρος περιουσία, άνκλογιζόμενος ότι μικρού δειν να εύρεθώμεν άνευ πόρων.

Η σκέψις αύτη με κάμνει να φρικιώ εισέτι. Βελτιωθείσης της καταστάσεως ήμῶν ήλλάξαμεν τρόπον του ζην, άποσυρθέντες βαθμηδόν του κόσμου. Ένωχίασα μικράν άγροτικήν οικίαν, κεχυμμένη εντός δάσους βανανειῶν και επί της εκ Βαλπαράισου εις Άγιον Ίάκωβον οδου. Καθ' εκάστην έσπέραν, περι την τετάρτην, ήταν ή ύπηρεσία περατούται, πορεύομαι έφιππος και δραμαίως εις την προσφιλή ήμῶν φωλεάν, ενθα ή Μαρία, επί του ουδου ισταμένη, με περιμένει μειδιώσα και εύχαρις ένίστε την πρατηριῶ μακρόθεν κεκαλυμμένην δια παναμικου σκιαδίου, ουτινος ό πρασινόχρους πέπλος κυμίνεται υπό του άνέμου, ένδεδυμένην την άμαζόνα της και πλήττουσαν δια του μαστιγίου της τό με πτερνιστήρας ύποδημάτιόν της. Η ύπόλευκος αύτης φορβάς, ύπό μέλανος ίπποκόμου οδηγουμένη, χρεμετίζει επί τη θέα μου. Επιχειρούμεν μακράς εκδρομάς, ως ένίστε παρατείνουμεν μέχρι του *Βίλλια δελ Μάρ*. Έπανερχόμεθα περι την

έσπέραν βραδέως και έγγυς άλλήλοις βαινόντες, όπως οι έφιπποι του Άλβέρτου δε Πρέ έρασταί. Άφου δειπνήσωμεν, άναγινώσκουμεν όλίγον, ή ή Μαρία παιζει κλειδοκύμβαλον, ενῶ έγώ, καθημένος πρό των ποδών της ονειροπολώ, καπνίζω ή συνδιαλέγομαι μετ' αύτης προφέρων τούς ήδυμελείς εκείνους φθόγγους, τούς μόνον παρά των έραστών καταληπτούς. Επί τέλους, φίλτατέ μοι, ζῶ τόσω εύτυχής ὄσω ονειροπόλησά ποτε και ουδέν άλλο παρά του Θεου ζητώ ή να εξακολουθησή εύλογών την ένωσιν ήμῶν, ως μέχρι τούδε.

Βαλπαράισορ τη . . . Ιουρίου 185 . .

Σός, εκ καρδίας

Άλβέρτος Δεσταίχη.

γ. γ. Η παρούσα έγγραφή πρό τινων ήμερῶν και περιέμενον τό ταχυδρομεϊον ὅπως σοι την άποστείλω. Έπειδή όμως αισθάνομαι έαυτόν τρελλόν εκ της χαρξς, ανοίγω αύτήν, να σε πληροφορήσω περι του προζενήσαντος ταύτην αιτίου. Η Μαρία εινε έγχυος. Θα γεννήση μικρόν ροδοχρονοπρόσωπον άγγελον, οστις θα ομοιάζει άμφοτέρων. Υγίαινε. Θέλεις να γίνης ό άναδοχος ;

Άναγνούς την έπιστολήν του Άλβέρτου, κατέστην σύννοος εκ της συγκινήσεως. Άκων επανελάμβανον καθ' έαυτόν την εξής του Λόρδου Βύρωνος φράσιν :

Buried in matrimony.

Και ὄντως, ό Άλβέρτος, ό φαντασιόκοπος εκείνος νεανίας, ό υπό των περιπετειῶν προκατειλημμένος, ό τοσοῦτον φαιδρός και κατηφής άμα, ήν έγγαμος, ή τουλάχιστον μικρόν υπελείπετο δια τούτο. Ηρεσκόμεν λίαν επαναλαμβάνων τας τετριμμένας εκείνας φράσεις της καρδίας, ότι δηλαδή ό έρωσ και ή πατρότης εινε ή μόνη ευδαιμονία. Και αληθές μὲν εινε ότι ό πλοῦτος προζενει την εύτυχίαν των φιλαργύρων, ή δόξα την των φιλοδόξων και ή ανακάλυψις άγνώστου κογγυλιδίου την των κογγυλιοφίλων, άλλ' να ειné τις εύτυχής επί του προσκαιρου τούτου κόσμου, δέν άρκει να έχη πόθον τινά μόνον, αλλά και να τόν βλέπη εκπληρούμενον' ό Άλβέρτος συνεπῶς ήν εύτυχέστατος, άφου ό πρός την Μαρίαν έρώσ του έστέφη δι' επιτυχίας.

Άλλ' ουχ ήττον, καιτοι πεπεισμένος περι της ευδαιμονίας του Άλβέρτου, και έως, διότι ειχον την πεποίθησιν ταύτην, κατέστην λίαν κατηφής. Προησθανόμεν ότι ό φίλος μου άπόλετο έσχει δι' έμε κ' έγώ δι' εκείνον. Η άπόστασις φονεύει την φιλίαν ασφαλέςτερον του έρωτος. Διότι όταν αι άναμνήσεις εκάστης ήμέρας δέν προστίθενται πλέον εις τας της προτεραίας, αύτη δέν έχει λόγον υπάρξεως και βαινει όλονέν εκλείπουσα. Τούτο εινε τοσοῦτον αληθές, ώστε γράφων τῷ Άλβέρτῳ, άφου τῷ εξέφρασα την χαράν μου επί τη εύτυχία του, έκοπίασα ουκ όλίγον να πληρώσω τετριμμένων φράσεων τας τέσσαρας της έπιστολής μου σελίδας, ατε

μη τολμών να τῷ διηγηθῶ τά ήμερήσια του βίου μου έπεισάδια, άτινα μικρόν θα τόν ένδιέφερον. Ό Άλβέρτος φαίνεται ότι υπό των αύτων κατείχετο έντυπώσεων, διότι δέν μοι άπήντησεν.

Τετραετία διέρρευσε. Κατά τό πέμπτον έτος του ήμετέρου άποχωρισμού, ό άναλαβών την διοίκησιν του στόλου των Νοτίων θαλασσῶν ναύαρχος, μοι προέτεινε να τόν συνοδεύσω ως ύπασπισής. Έστερξα και έπεδιβάσθην επί της *Ισχυράς*. Έκαμα λίαν άμεριμνῶν τόν μακρόν ύπερωκεάνειον τούτον διάπλουν' άλλ' άφικόμενος εις τό τέμμα, παρετήρησα ότι ή πρός τόν Άλβέρτον συμπάθειά μου δέν ήν ειμή εν ναρκώδει, οὔτως ειπείν, καταστάσει, και ότι αύτη εξηγείρετο επίσης ως ποτε ζωηρά.

Κατεπεύσαμεν τέλος εν Βαλπαράισῳ τη 5 Φεβρουαρίου 185... περι την τρίτην της δείλης ὄραν. Διέταξα παρυτα να έτοιμασθη λέμβος και διηυθύνθη πρός την *Χιλήν*, εφ' ης, γενόμενος δεκτός παρά τινος αξιωματικου, εξήτησα τόν κύριον Δεσταίχη. Ό αξιωματικός μοι απεκριθη ότι ό πλοιαρχος δέν εύρίσκετο επί του πλοίου ως απελθών πρό μικρου εις την επαυλίαν του, άλλ' επέμεινεν επί τοσοῦτον να μοι προσφέρη άναψυκτικά τινα, ώστε εδέχθη. Παρά των κυρίων αξιωματικῶν του πλοίου επληροφορήθη ότι πρό ενός έτους ό Άλβέρτος διωρίσθη κυβερνήτης της *Χιλής*. Μοι έλάλησαν πρός τούτοις περι αύτου μετ' άφοσιώσεως και σεβασμού, ώστε συνεκινήθη σφόδρα.

— Πιστεύετε, είπον αύτοις επί τέλους, ότι θα κατορθώσω να ιδω τόν κυβερνήτην κατά την έσπέραν ταύτην εις την άγροτικήν του οικίαν ;

— Ναί, μοι απεκριθη ό ύποδεχθείς με αξιωματικός, και εάν τό επιτρέπετε θα δώσω ύμιν οδηγόν.

Μετά παρελευσιν στιγμῶν τινων απεβιβάζομεν εις την ζηράν μεθ' ενός ναύτου και επέβημεν ίππων. Παράδοξον ήσθανόμεν συγκίνησιν επαναβλέπων τό Βαλπαράισον, ενθα διέτριφα μετὰ του Άλβέρτου κατά τά πρώτα της νεότητός μου ετη. Έκαστον βῆμα ήν και μία άνάμνησις. Εντός όλίγου, εύρέθημεν επί της εκ Βαλπαράισου εις Άγιον Ίάκωβον οδου' οι κωδωνίσκοι των εις τας βαρείας άμάξας εξευγμένων βοῶν, οὗς οι οδηγοί εκέντων δια του κλασικου βουκέντρου, εσήμακινον ως άλλοτε. Άπό καιρου εις καιρόν, συνήτων γυναικά τινα οκλαδόν επί του ουδου της θύρας της καθημένην και κιθαρωδοῦσαν. Ό χρυσαυγής ήλιος ήν κεχυμμένος ὀπισθεν των ορέων, των αρχαίων ήμῶν φίλων. Μετά πορείαν ήμισιαν ὄραν διαρκέσασαν, ό οδηγός μου σταματήσας μοι έδειξεν οικημα δεξιόθεν της οδου και υπό δένδρων καλυπτόμενον, λέγων :

— Ίδού ή οικία.

΄Επεται συνέχεια.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΕΝΕΡΗΣ